

GUNNAR EKELÖF

Den sjuka blomman

Das ewig Weibliche zieht uns hinan.

1

Det står en blomma mellan skenorna
Vad angår mig
om hon är giftig eller illaluktande?
Jag är en insekt född till detta liv
och själv förgiftad
Jag älskar blomman
som står och växer skenorna emellan
Och skenorna, de växer parallella
hit från den öde steppen
och endast långt långt bort förenas de
i detta perspektiv –
Tistlar och grus!
Jag älskar blomman
som är den enda, fastän hon är många
dock alltid samma röda vallmo
förtrollad mellan skenorna
som möts och aldrig möts.

2

Då säger du:

Den svarta punkten där vid horisonten
är ett tåg som kommer

Du säger:

. . . och den svarta punkten där
är tåget som försvinner!

Grus och tistlar!

Jag hörde ett ofattbart buller
som skakade en mörk minut

Men har väl någonsin ett tåg kört över
en skalbagge?

Inte det vi hört?

Han är för liten och han är för envis

Du skulle lika väl ha kunnat säga: Punkten
vid horisonten är en skalbagge

dess närvaro så övergående att aldrig någon –

Är kanske tåget någonsin närvarande?

Inte det vi hört!

Och varför skulle då en skalbagge –

Och har väl någon någonsin sett en fjärl
med konsistensfett på en vinge

eller med svart olja på ett kronblad

en röd vallmo?

Grus och tistlar

och vad som i blinken föll ur toaletten!

Jag är ett tåg på jakt efter den sjuka blomman
som växer mellan skenorna

över den öde steppen, blomman

som är den punkt där skenorna förenas

som är vår närvaro som är vår andes stämma

i detta perspektiv vi lever i.

(efter manuskript av 1932)